

قطعنامه در باره ایران

کنگره پن بین‌المللی (انجمن جهانی قلم) - ۲۰۰۷

همایش نمایندگان پن بین‌المللی در هفتادوسومین کنگره جهانی خود در داکار، سنگال، از ۴ تا ۱۱ ژوئیه ۲۰۰۷ (۳۰ - ۱۳ تیر ۱۳۸۶)،

- با نگرانی شدید از فقدان پیشرفت در شناسایی و تعقیب قانونی عوامل مسئول در شکنجه و قتل عکاس‌روزنامه‌نگار ایرانی - کانادایی **زهرا کاظمی**؛ و کوتاهی در اجرای عدالت در باره کسانی که در اواخر دهه ۱۹۹۰ دستور قتل‌های زنجیره‌ای نویسندگان و روشنفکران ایرانی را صادر کردند؛
- با حیرت از محکومیت روزنامه‌نگار آزاد امور اقتصادی **علی فرحبخش** به اتهام جاسوسی در ۲۶ مارس ۲۰۰۷، که به سه سال زندان محکوم شد؛ و دو سال حکم زندان برای روزنامه‌نگار کرد ایرانی **کاوه جوانمرد** در ۱۷ مه ۲۰۰۷، نیز تداوم بازداشت روزنامه‌نگاران و فعالان فرهنگی کرد ایرانی **عدنان حسن‌پور** و **محمد صدیق کیودوند** و روزنامه‌نگاران و فعالان فرهنگی آذربایجانی ایرانی **سعید متین‌پور** و **عباس لسانی**؛ نیز احکام زندان سه سال و دوسال و نیم دادگاه بدوی برای روزنامه‌نگاران کرد ایرانی **اجلال قوامی** و **سعید ساعدی** در ۹ ژوئن ۲۰۰۷؛
- با نگرانی از این که سازمان‌های امنیتی در پنج سال گذشته مانع از برگزاری مجمع عمومی قانون نویسندگان ایران و انتخاب هیأت دبیران آن شده‌اند؛
- با نگرانی عمیق از این که مقامات انتشار صدها کتاب از جمله کتاب‌هایی را که یک یا چندین بار منتشر شده‌اند، ممنوع کرده و این سیاست را برای اعمال فشار بر ناشران مستقل به کار گرفته‌اند؛ برخی از فیلم‌ها را ممنوع کرده و چندین سازمان فرهنگی و هنری را تعطیل کرده‌اند؛
- به‌علاوه با ابراز نگرانی از این‌که نویسندگان، روزنامه‌نگاران و اشخاص دیگری که برخلاف حق آزادی بیان بازداشت شده‌اند، در حضور قضات شکنجه شده‌اند، هفته‌ها در سلول انفرادی به سر برده‌اند و از حقوق اولیه قانونی محروم شده‌اند؛
- با توجه به این‌که ایران دارای بیشترین تعداد روزنامه‌نگاران زندانی در خاورمیانه است، حق آزادی بیان و محاکمه عادلانه آنها را نقض می‌کند و غالباً مدت‌های طولانی آنها را در حبس انفرادی و بدون دسترسی به مراقبت پزشکی کافی نگهداری می‌کند؛
- با تاسف از این که مقامات قضایی تعداد رو به افزایشی از روزنامه‌نگاران را از سفر به کشورهای دیگر منع کرده‌اند؛ و تعداد قابل توجهی از روزنامه‌نگاران را در هنگام بازگشت از دوره‌های آموزشی در خارج به ایران مورد آزار و اذیت قرار داده‌اند؛
- با ناراحتی از سرکوب دولتی فعالان زن و نویسندگان و روزنامه‌نگاران زن که منجر به بازداشت خودسرانه ده‌ها نفر شده و حداقل هشت نفر از آنها با اتهاماتی روبرو هستند، از جمله روزنامه‌نگاران و نویسندگان شاخص زن، **شادی صدر**، **محبوبه عباسقلی‌زاده**، **ژیلا بنی یعقوب** و **ناهید کشاورز**؛ و احکام زندان صادره برای روزنامه‌نگاران **نوشین احمدی خراسانی**، **پروین اردلان**، **سوسن طهماسبی** و **فریبا داودی مهاجر**؛
- با در نظر داشتن این که قوه قضاییه تعدادی از روزنامه‌های مستقل، بیش از ۳۰ هفته‌نامه و نشریات دیگر، غالباً در شهرستانها، و ده‌ها نشریه دانشجویی را در طی سال گذشته تعطیل کرده است؛ ده‌ها روزنامه‌نگار و روشنفکر را احضار و بسیاری از آنها را بر اساس مفاد بازدارنده قانون مطبوعات و قانون مجازات تحت تعقیب قرار داده است؛

- با نگرانی از مصوبه‌های دولت در نوامبر ۲۰۰۶ به منظور تسهیل کنترل بر اینترنت در ایران، که از آن پس برای ممانعت از دسترسی به تارنماهای بی‌شمار به کار گرفته شده و در نتیجه آنها هزاران تارنما سانسور و روزنامه‌نگاران اینترنتی مورد آزار و اذیت شده‌اند و به شرکت‌های خصوصی تأمین‌کننده خدمات اینترنتی (آی اس پی) دستور داده شده که یا به کار خود خاتمه دهند یا تحت کنترل دولت قرار بگیرند؛ و نیز سرکوب چندین «وبلاگ‌نویس» ایرانی که مطالب خود را در اینترنت منتشر می‌کنند، از جمله نویسنده شاخص اینترنتی **آرش سیگارچی**، که به ۱۴ سال زندان محکوم شد و سپس حبس او در مرحله تجدید نظر در فوریه ۲۰۰۵ به ۳ سال کاهش یافت؛
- با محکوم کردن جو خودسانسوری ناشی از سرکوب نظام‌یافته کسانی که نظریات انتقادی یا مخالفشان را علیه اعتقادات رسمی سیاسی و مذهبی ابراز می‌کنند؛
- با ملاحظه همراه با نگرانی این که نمایندگان کتاب بین‌المللی تهران از ۱۲ - ۱ مارس ۲۰۰۷ تنها به ناشران مورد تایید دولت ایران اجازه شرکت داد و ناشران بین‌المللی را از ناشران داخلی جدا کرد که در نتیجه آن امکان یک گفت‌وگوی واقعی فرهنگی بین ناشران ایرانی و خارجی کاهش یافت؛
- با احساس خطر از این که گروه‌های قومی ایرانی از جمله کردها، آذربایجانی‌ها، عرب‌ها و بلوچ‌ها از تدریس و آموزش به زبان خود منع هستند؛
- به علاوه با احساس خطر از سرکوب نظام‌یافته مخالفان مردمی و روشنفکری در ایران؛

دولت ایران را فرا می‌خواند:

- تمام زندانیان سیاسی از جمله **سیامک پورزند و علی فرحبخش** را که به خاطر استفاده قانونی از حق آزادی بیان، سازمان‌دهی و اجتماع محکوم شده‌اند، و نیز تمام زندانیانی را که در تناقض با ماده ۱۹ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی - که ایران یکی از امضا کنندگان آن است - بازداشت شده‌اند آزاد کند و اتهامات علیه آنها را پس بگیرد؛
- قانون مطبوعات، قانون مجازات و سانسور بر نشر کتاب را مورد بازبینی قرار دهد با این هدف که تمام مقررات کیفری مانع بیان مسالمت‌آمیز عقیده را ملغا کند؛
- سازمان‌های قضایی و نیروهای امنیتی را ملزم و مقید به انجام محاکمات مبتنی بر استانداردهای بین‌المللی عدالت و الغای شکنجه کند؛ و کسانی را که دستور کشتن زهرا کاظمی و قربانیان قتل‌های زنجیره‌ای را در اواخر دهه ۱۹۹۰ صادر کردند به دست عدالت بسپارد؛
- ممنوعیت روزنامه‌ها و نشریات را لغو کند و مصوبه‌هایی را که سانسور اینترنت را در اشکال مختلف مجاز می‌سازند، فسخ کند و جریان آزاد اطلاعات را در اینترنت تضمین نماید؛
- تحقیق کاملی در مورد زندان‌های سری خود انجام دهد و امکان دسترسی کامل به آنها را برای ناظران بین‌المللی فراهم کند؛
- اقدامات لازم را به عمل آورد تا نویسندگان و روزنامه‌نگاران بتوانند آزادانه از حق آزادی اجتماع و سازمان‌دهی استفاده کنند؛
- اقدامات مشخصی برای تضمین کامل و بدون مانع حق آزادی بیان در ایران به عمل آورد.